

og de, der ere stillede lige med ham, kun under Forudsætning af, at man hylder den Theori, at det er den sidste Stamhusberettigedes nærmeste Slægt, der kaldes til Arv af Eiendommen, ville kunne have et Billighedsstraf paa Erstatning. Det har jeg ikke praktisk Kjendskab til, men det vil jo sikkert blive Gjenstand for Overveielse. Jeg tillader mig paa det Bedste at anbefale denne Sag til Regjeringens Overveielse og derefter senere hen til det høje Things.

N. P. Jensen: Jeg ønsker at sige et Par Ord om Andragendet fra forhenværende Underkorporal Vilhelm Hansen. Jeg troer ikke, at den høitærede Finansminister har kunnet handle anderledes efter de Erklæringer, der have foreligget for ham fra kompetente Autoriteter, og dertil maa jo henregnes Invalidelægen og Sundhedskollegiet. Derimod tror jeg, at der er et andet Moment oplyst i Betænkningen, som den høitærede Minister ser bort fra, men som ikke er ganske uden Betydning. Den paagjældende Mand blev saaret i 1864, blev derefter kaseret som „for Tiden“ tjenstdygtig, og der blev tilstaaet ham en Invalideforjærgelse af 154 Kr. aarlig. Han blev dernæst i 1867 fremstillet for en Sessjon; denne Sessjon erklærede ham ikke for at være tjenstdygtig, men for at være tjenstdygtig som Militærarbejder af 4de Klasse, den erkjendte altsaa, at der var en Svagthed tilstede, som var erhvervet under Krigen, men ifølge Lovgivningen mistede han dog sin Pension. Det, der bør ske for at raade Bod paa et saadant Tilfælde, er altsaa, at man gjennem en Forandring af Lovgivningen bør gjøre det muligt for Saadanne, der ere blevne saarede i Felten, og som bagefter erklæres for at være ikke fuldt tjenstdygtige som Soldater, at de kunne beholde den Pension, der har været dem tillagt. Hvad Sagens almindelige Side angaar, da troer jeg, at man maa ønske — og jeg troer ogsaa, at den høitærede Finansminister ønsker det —, at man gaar saa facilt tilværks som muligt, thi det kan ikke lades ude af Betragtning, at en stor Del af Invalidefonden er indkommen ved frivillige Gaver, og at neppe nogen af Giverne har tænkt sig, at man bagefter vilde gjøre saa strenge Regler gjældende, at den, der een Gang havde faaet Pension, bag efter skulde miste den.

Ordføreren (E. H. Nielsen): Ja, angaaende det sidst omtalte Andragende skal jeg kun henvise til det faktiske Forhold, og det er dette, at Manden er saaret, har havt Pension, men derefter er bleven antagen paa Sessjonen, men kun som dygtig til Militærarbejder af 4de Klasse. At han siden har været meget lidende, maa anses for tilstrækkelig oplyst efter de foreliggende Erklæ-

ringer. At han tillige har stramme Ar under højre Arml og ikke kan løfte højre Arm tilstrækkelig, siger den ene Distriktslæge. Den ene Distriktslæges Erklæring kan jeg ikke opfatte anderledes — og den høitærede Minister udtalte sig heller ikke om, hvad denne Distriktslæge har sagt, nemlig Distriktslæge Winsløv i Raskov — end at han mener ligefrem, at Mandens Lidelser ere en Følge af Saaret. Hvad den anden Distriktslæges — Distriktslæge Rosenstand i Maribo — Erklæring angaar, konstaterer den for det Første det Samme som den første, kun med den Bemærkning, at det formentlig er en Følge af Skudsaaret i Armen, at han er i en saadan Tilstand; han siger ikke „mulig“, men „formentlig“. Han har behandlet ham i en Række af Aar. I det Hele har jeg opfattet Folkethingets Stilling til denne Slags Sager saaledes hidtil — og den kan vist ikke være forandret — at selv, om man ikke skulde kunne paavise en aldeles bestemt Aarsagssammenhæng, hvilket det i mange Tilfælde er aldeles umuligt at paavise, skulle vi fra vor Side, naar der er grundet Formodning, og det er der her, hellere gaa for lensældig end for strengt tilværks. Det har været Folkethingets Stilling hidtil; om Invaliderne koste nogle Tusinder mere eller mindre, har man ikke lagt Vægt paa ligeoverfor det uhyggelige Syn, som saa ofte er paatalet herfra, at Invaliderne vante omkring fattige og med deres befjendte Instrumenter. Altsaa, jeg fastholder Indstillingen om Henvisningen til den høitærede Finansminister, og jeg tror i den Henseende indtil videre at være i god Overensstemmelse med Folkethingets tidligere Stilling. Naturligvis har Udvalget ikke i den Detail kjendt, hvad den høitærede Minister fremhævede, men man vidste dog saameget, at Invalidebestyrelsens egen Væge var af en anden Mening, og man vidste ogsaa Sundhedskollegiets Stilling deril. Man har jo imidlertid to bestemte Erklæringer fra tvende Mænd, af hvilke den ene har kjendt den Paagjældende i mange Aar og ofte har behandlet ham, og jeg kan ikke læse Winsløvs Erklæring anderledes, end at han siger, at Lidelsen er en ligefrem Følge af Saaret, og jeg har heller ikke hørt, at den høitærede Minister har paastaet det Mobsatte med Hensyn til hans Erklæring. I den anden Erklæring er Ordet „formentlig“ spøjet til, men selv om Forbindelsen ikke bestemt kan paavises, er det dog vist, at Manden lider i den Arm, hvor Saaret var, og hvorfor saa ikke gaa ud fra den mindste Fortolkning og give ham en lille Understøttelse? Jeg fastholder altsaa, at Andragendet bør henvises til Finansministeren; jeg skal forøvrigt ikke udtale mig om, hvorvidt Finansministeren kunde handle anderledes eller ikke, jeg